weel aru; las Jumal kostab minu eest!
Tükk aega oli waieldud, kui weikene
tuule-hoog tõusis ja nüüd kuulis tüdruk
kuke laulu oma kõrwu kostwat. Äkiselt
oli kõik kadunud, et ei tää, kuhu jäi,
ja suureks rõõmuks leidis tüdruk,
et ta metsast wäljas oli ning üsna
kodu ligidal. Hommik koitis, kui ta
õue wärawast sisse läks ja kambrisse
astus. Nüüd rääkis ta oma imelikku
juhtumist ja õnnelikku pääsemist
lindude õpetamise läbi. Teised pani=
wad seda wäga imeks, sest nad mõtel=
nud teda arsti juure ööks jäänud
ja ei täädnud teda oodata. Arst ei
jäänud walelikuks, waid tuli hommi=
ku wara sinna, küsis kas haige on pare=
maks saanud, kui ei wastati, siis hakas
tohertama. Ta pomises tasa mõned sõnad,
millest waewalt kuulda oliwad:

Mäe kirja, männi kirja.
Ussi kirja, hamna kirja.
Ise kirja, ime kirja;
Häda häbenegu, walu wähenegu, haigus
alanegu,
Uss hulkugu, ära eksigu, ots häbenegu.
Mede memme hammas terweks, walu
takka wälja kalupsti.
Pääle arstimise hakas walut wähenema ja
enne kui tund mööda läks, oli walu
üsna ära. Nein imelik näituse lugu
oli ka arsti kõrwu ulatanud, seepärast
tuli talle kawaluse mõte, lugu täiesti järe=
le pärida. Tüdruk rääkis kõik ilma
kartuseta ära, ning tähendas, et kõlin
muud ei wõinud olla kui raha, mida
wanopriss inimeste warjata püüdwat.
Wana arst ümises: Noh raha ta küll ei
oluud, kust tema raha wõttis, aga tema
moonutab, kuidas tahab. Päew